

Ko »Mavrica« zasije s svojo pesmijo

Vsako šolsko leto je nov izziv. Nova skupina, novi sodelavci, novi projekti. Letošnje leto pa je seveda zaradi posebnih razmer še toliko bolj nenavadno. Ideje, ki jih imamo strokovne delavke pripravljene oz. se nam porodijo ob dobrem timskem načrtovanju, je potrebno prilagoditi danim razmeram. Z vsako novo odredbo je potrebno program prilagoditi glede na specifičnost skupine, s katero bivaš in dihaš.

Najin prvi letošnji izziv, ki sva si ga zadali, je bil odziv na povabilo gospe Lenke Grošelj, ki je predlagala sodelovanje ob otvoritvi novih igral v športnem parku Stanka Bloudka v Idriji. To nama je predstavljajo še poseben izziv, saj imava čisto na novo sestavljeno skupino, ki so jo otroci sami poimenovali »Mavrica«. Bolj kot razmišljam, bolj se strinjam s tem, da so ji nadedli popolnoma pravo ime, saj smo sestavljeni kar iz treh različnih predhodnih skupin in smo prav zares pisani - mavrični.

Sedaj pa se vrnimo nazaj k bistvu našega sestavka - k nastopu ob otvoritvi igral. Ko sva otrokom povedali, da sva se odločili za sodelovanje s petjem pesmi na prireditvi, so jim kar zažarele oči. Ko sva jim omenili, da bo tam prisoten tudi župan našega mesta, pa so se počutili še posebej pomembne. Za nastop smo izbrali pesem An ban pet podgan. Učenje smo pričeli s počasnim ponavljanjem besedila, ki je temeljilo na čim bolj razločni izgovorjavi besed. Potem smo vključili še melodijo. Sodelavka, s katero letošnje šolsko leto sodelujeva, je otrokom zapela pesem, potem pa smo jo skupaj pričeli ponavljati. Ker otroci v letošnji skupini izredno hitro osvojijo melodijo in besedilo, sva kaj kmalu spoznali, da je strah pred nastopom popolnoma odveč. Otrokom je bil izbor pesmi zanimiv, zato smo jo marsikdaj prepevali tudi med samo igro po koticčkih. Pogosto sva zaslišali petje, tudi sami med seboj so se spodbujali, da morajo vaditi, saj bodo nastopili za župana. Ker pa vemo, da je zven pesmi ob spremljavi instrumentov še toliko lepši in doda še neko dodatno čarobnost, sva k sodelovanju povabili tudi strokovno delavko, ki zna igrati na kitaro. Hitro smo se ulovili in iz naše igralnice je zazvenela čarobna mavrična melodija. Da znamo zapeti in se uskladiti s spremljavo kitare pa še ni bilo dovolj. Dodaten izziv nam je predstavljalo tudi razvrščanje v čisto pravi zbor. Dogovorili smo se, kako bomo stali, kako bomo prišli na prireditveni prostor in kako bomo z njega odšli.

Prišel je težko pričakovani dan, 22. september. Priznati moram, da sva tisti dan s sodelavko čutili malo treme, ampak ne zato, ker ne bi verjeli v najine otroke. Menim, da je to ob vsakem javnem nastopu popolnoma dobrodošlo. Ko je ura odbila 11 dopoldan, smo stali na prireditvenem prostoru. Po nagovoru gospe Lenke Grošelj, smo pričeli z nastopom. Pesem smo odpeli kot znamo, ker smo upoštevali dana navodila glede varnostnih ukrepov, pa smo po končanem nastopu takoj zapustili prireditveni prostor in se vrnili nazaj v igralnico.

Otroci so z navdušenjem pripovedovali o svojih občutkih - da so se malo zmotili, da so narobe pokazali s prstki ali kako so točno odpeli. Povedali sva jim, da sva zelo ponosni na njih, saj so pesmico odpeli pravilno, dovolj naglas in tako kot smo se dogovorili. Res so »mavrica«, ki zna pobarvati vsak dan, da postane nekaj posebnega.

Prepričana sem, da je petje otrok tisti dan marsikomu, ki je ravno takrat šel mimo, polepšalo dopoldne, saj so naši »mavrični otroci« prinesli na nebo sonce in toplino v srca – vse to pa v trenutnih razmerah še kako potrebujemo.

Damjana Žonta